

MECIUL SPARTA-REAL DIN TRIBUNĂ ȘI, MAI ALES, DE SUB TRIBUNĂ...

La 43 de ore de la fluierul arbitrilor vest-germani Rademacher, care a pus capăt uneia din cele mai pasionante întâlniri la care am asistat, Sparta Praga — Real Madrid, în avionul care mă readucea de la Praga la București făceam „inventarul” impresiilor cu care plecasem. Dintre cele ce-mi stăruiau mai puternic în minte voi încerca să notez câteva, mai puțin legate de meciul în sine și mai mult de „culisele” lui, cu convingerea că vor interesa pe cititorii noștri.

O INDUSTRIE DE AMINTIRI... FOTBALISTICE

MARTI 19, MARTIE. Cu toată ora târzie la care am sosit la Praga, am dat o raită prin oraș pentru a face cunoștință cu... atmosfera dinaintea meci. De fapt, încă de la hotel am întâlnit primele semne ale interesului pentru joc: cereri de camere din partea unor cetățeni din provincie veniți să încurajeze pe Sparta. În oraș, câteva vitrine și centre de difuzare a presei atrăgeau privirea prin expozate de... specialitate: fanioane ale celor două cluburi, insignele lor, fotografiile jucătorilor și echipelor. Câteva, dar a doua zi...

MIERCURI 20 MARTIE. — **DIMINEAȚA.** La lumina zilei, lucrurile mi s-au înfățișat parcă altfel. Erau nenumărate vitrinele, la diferite magazine sau librării, chioșcurile — de ziare sau special amenajate — de unde și putea procura oricine orice îl interesa: insigne, fanioane, fotografii, broșuri cu istoricul echipelor, pahare de apă cu emblema sau culorile respective, port-chei cu insigne etc. etc. Și nu numai ale Spartei sau Realului, ei și, ale altor cluburi cehoslovace. O adevărată industrie pentru acest gen de produse, care — firește — produce. Pe cînd și la noi asemenea preocupări?

Și o consolare e bună la ceva... (Amancio, după ce a părăsit terenul).

SUPORTERI CU STEAGURI

DUPĂ AMIAZĂ. Drumul spre stadionul „Eden”, al clubului Slavia, prezintă aceeași animație ca spre „23 August” al nostru. Coloane întregi de mașini, tramvaie și autobuze încărcate de pasionați, pe jos grupuri-grupuri care înaintează discutînd. Un detaliu inedit pentru mine: foarte mulți pragezi și în special tineri poartă steaguri cu culorile clubului Sparta (albastru-galben-roșu).

50 000 DE FOȘTI JUCĂTORI

IN TRIBUNELE mai pline decât capacitatea (43.000 locuri), spectatori entuziaști, dar — cum aveam să constat în timpul jocului — obiectivi, înțelegători față de joc și jucători. Nici o hula-lală, nici o ironie sau apostrofă pentru un luf, un șut în ploaie, o ocazie ratată, un angajament mai bărbătesc pentru balon. Rămîi eu impresia că în tribune se găsesse foști jucători, care judecă pe cei de pe teren punîndu-se în situația lor și fiind conștienți de caracterul meciului și împrejurările sale.

BALONUL NU ADVERSARUL!

PE TEREN o confruntare fără menajamente. La un moment dat (la 2-0 pentru Sparta) o înclătăre de forțe decisă, în ultimă instanță, de pregătirea fizică și clasa unui număr mai mare de jucători. Spaniolii au alergat în repriza o doua, fiind în inferioritate numerică, deci handicapați și moral, cu o prospectivă de parcă se aflau la începutul jocului; gazdele se mișcau ca după un meci întreg... Am văzut pe Real în două ipostaze: aceea de a cobori la nivelul oricărei echipe (jucînd în 11 oameni, notați bine!) și de a fi învinsă chiar la zero, dar și în aceea de formație mare, cînd era în 10 jucători, care „știe să se mobilizeze și să obțină un rezultat bun atunci cînd te aștepti mai puțin” — cum sublinia după joc G. Wiederkehr, președintele U.E.F.A. Am mai notat: • tot ce a fost fluierat ca fault era în fază de joc, în luptă pentru balon • nici o intenție din partea jucătorilor de a se lăsa; s-a jucat cu un impresionant respect reciproc.

SINCERITATEA LUI AMANCIO

SUB TRIBUNĂ, la pauză. La reclamațiile jucătorilor spanioli, care afirmau că praghezii au crampoane prea mari, arbitru

Rademacher le-a controlat și le-a găsit regulamentele. În ce privește golul al doilea, continuă controversele. Spaniolii susțin că: • Zocco a fost faultat și nu Mašek (Betancourt, portarul Realului) • arbitru a fluierat fault, dar a lăsat să continue jocul (Santiago Bernabeu, președintele clubului și antrenorul Munoz) • lovitură liberă a fost executată de Mašek înainte ca arbitru să dea semnalul. Arbitru însă este categoric: Zocco a faultat, jocul a fost întrerupt, Mašek a executat rapid și pentru asta nu era necesar să mai fluiera odată.

Cît despre eliminarea lui Amancio, declarația acestuia este cît se poate de semnificativă: „Am protestat cu foșii, dar eu am tras pozoasele. M-am purtat foarte urît cu arbitru, dar toți am protestat. Consider îndreptățită eliminarea”.

MECIUL CONTINĂ SUB TRIBUNĂ

DUPĂ MECI, tot sub tribune. Sint prezent la o reușită neobișnuită (la noi): conferință de presă. Antrenorii Jezek (Sparta) și Munoz (Real) își spun părerea despre meci, dau lămuriri sau răspund întrebărilor celor peste 30 de ziariști cehoslovaci și spanioli. Deși n-au trecut decât 10-15 minute de la terminarea jocului, cei doi antrenori discută „la rece”, cu o obiectivitate și limpezime impresionantă, apreciînd corect evoluția echipelor lor și jocul. **JEZEK:** „Victoria asupra Realului este una din marile succese ale Spartei. Real a dovedit că este o echipă mare, dar și norocoasă. Au toți jucătorii noștri înșiși, au avut comportarea pe care o așteptam — Mraz, Jurkanin, Mašek. De gol l-am învins pe portarul Kouba, și mai curînd pe Kollar care a uitat ce dispoziție i-am dat: să-l urmărească ca o umbră pe Gento”. **MUNOZ:** „Sparta — care mi-a plăcut încă de la Madrid — a avut calificarea în mînă”. Intrebat de un ziarist ce a simțit la 2-0, Munoz a răspuns zîmbind: „Simțeam în aer o catastrofă. Am înclătă să mai cred în calificare. Pînă la urmă însă, a ieșit bine”.

SINTEZĂ

JOI 21 MARTIE. Din cronicile ziarelor se degajă o notă de puternic realism. Nici o exagerare. Am reținut câteva titluri sau subtitluri mai interesante: „Real Madrid joacă mai bine în 10 jucători”, „Sparta n-a dat curs invitației Realului la al 3-lea meci”, „Repriza I ne-a dat speranțe, repriza a doua ni le-a spulberat”, „Real și-a pierdut din strălucire, dar s-a calificat”, „Real, cu un umăr la podea”, „Aproape de egalare și totuși așa de departe...”

Petre GAȚU

PRELIMINARIILE C.M. — O POVARĂ PENTRU BRAZILIA

CORRESPONDENȚĂ SPECIALĂ

După 11 ani, Brazilia este obligată să se prezinte la faza de calificare a Campionatului mondial. Au trecut destui ani de la ultima asemenea probă și... lumea se împacă greu aici cu această idee. Mai ales că cluburile socotesc aceste preliminarii... o pierdere de vreme și bani aruncați. Interesele cluburilor profesionale sînt angajate pentru sume mari de bani. Or, jocurile cu Paraguay, Columbia și Venezuela nu promit succese de public, încasări, în schimb vor obliga cluburile să se dispenseze pe perioade destul de mari de timp de jucătorii lor.

Probabil că europenilor li se pare curios, dar întâlniri ca cele cu reprezentativele celor trei țări din grupa preliminară, stabilite ca adversare Braziliei, nu aduc nici zece mii de spectatori. Spre a limita la minimum operațiunile de selecționare, spre a eficientiza tripluri inutile, Confederația braziliană de sporturi (C.B.D.) a stabilit ca selecționarea să fie făcută pe baza turneului „Roberto Gomes Pedrosa” la care iau parte cele mai mari cluburi din Rio, São Paulo, Porto Alegre, Belo Horizonte și Recife. Pe de altă parte, se va propune F.I.F.A. și federațiilor din Paraguay, Columbia și Venezuela ca întâlnirile în deplasare ale Braziliei, să se dispute în cadrul unei călătorii care să înglobeze toate cele trei întâlniri pe parcursul a 10 zile.

Dacă Brazilia este plictisită de preliminarii, în schimb Peru e fericită de modul cum sîrjit i-au

stabilit adversarul. Gustavo Escudero, președintele federației peruviene a declarat că, pentru prima oară în istoria întrecerilor fotbalistice mondiale, reprezentativa Perului se poate califica pentru turneul final din Mexic. Această fiindcă, după părerea oficialului din Lima, Argentina și Bolivia — partenerii Perului — sînt mai slabe decît Brazilia. Escudero a amintit că anul trecut Universitaro de Desportes, campiona peruviană, a învins la Buenos Aires pe Racing și pe River Plata și că, recent, Universitaro și Sporting Cristal au câștigat ușor în fața campioanei și vicecampioanei Boliviei. Cel puțin în privința Argentinei, președintele federației e convins că ea va fi învinsă de reprezentativa Perului.

Trecînd acum la atmosfera din înregul continent sud-american în privința preliminarilor C.M., vom consemna insatisfacția Confederației de fotbal sud-americane pentru faptul că F.I.F.A. a fixat numai 3 locuri pentru reprezentativele acestui continent. Se amintește că la C.M. din 1962 America de Sud a avut 5 locuri, că în Anglia i s-au rezervat 4 locuri, pentru ca acum să se ajungă la 3 locuri. Dacă lucrurile vor merge așa, a firmă reprezentanții ai forului citat, în 1972 continentul sud-american se va vedea cu numai 2 locuri repartizate pentru turneul final.

CARLOS ALFREDO BARRA

Sao Paulo — 27 martie.

O FINALĂ ÎN... SEMIFINALE

În sala de festivități a hotelului Park din Praga, domnea animația obișnuită unui eveniment ca tragerea la sorți a semifinalilor „CUPEI CAMPIONILOR EUROPEI” și „CUPEI CUPELOR”. Delegații cluburilor sau reprezentanții federațiilor respective și chiar ziariști, cehoslovaci sau străini, așteptau cu vizibilă anxietate rezultatul sorților. După ce G. Wiederkehr, președintele U.E.F.A., a deschis sedința și a mulțumit federației cehoslovace pentru organizarea a celor două competiții, au anunțat că semifinalele trebuie disputate pînă la 6 mai și au rugat echipele să, după cunoașterea sorților, să cadă de acord asupra a trei date: două pentru jocurile tur-retur și a treia pentru un eventual al treilea meci. Apoi a urmat ceea ce toți așteptau: președintele federației cehoslovace, Müller, a tras pe rînd, din cele două urne, perechile de echipe. Rezultatul se cunoaște:

Cupa campionilor europeni: Manchester United — Real Madrid (o adevărată finală) și Benfica — Juventus Torino.

Cupa cupeilor: A.C. Milan — Bayern München și Hamburger SV — Torpedo Moscova sau Cardiff City (al treilea meci va avea loc la 3 aprilie în R.F.G., la Augsburg).

Sorți normali, atunci cînd e vorba de patru echipe între care există un echilibru de forțe — a exclamat secretarul general al federației spaniole, R. Ramirez, după ce a strîns mîna adversarului, antrenorul Matt Busby (Manchester United). „Sper că pe Wembley va juca pentru prima dată, o echipă liberă în finala Cupei campionilor” — a declarat Ramirez într-o transmisie radiofonică directă pentru Portugalia. Spaniolii erau mulțumiți de sorți: dimineața Munoz (antrenorul Realului) mărturisea că ar vrea să cadă cu oricine afară de Benfica... Iar delegatul clubului portughez, F. Tordo, la fel de satisfăcut, „vedea” o finală Benfica-Manchester. Să vedem... (p.s.)

Frantisek PLANICKA

(Urmare din pag. a 9-a)

încît îl uluia pur și simplu pe adversar. Sigur că asemenea ieșiri aveau un mare grad de dificultate dar, cum a mărturisit-o, totdeauna pentru Planicka constituiau o adevărată plăcere. E adevărat însă că, aceste plăceri s-au plătit prin numeroase accidente, răniri la cap, fracturi de braț, de vertebre, de clavicule, astfel că acum, la bătrînețe, urmările se resimt nu numai prin tradiționalele reumatisme.

Și fiindcă sintem la capitolul accidente, să vă povestim pe cel care a pus capăt carierei „pisicii” din Praga. La Campionatul Mondial din 1938 Planicka s-a ciocnit cu atacantul brazilian Peracio și s-a ales cu o fractură a brațului. La examenul radiologic de la spital s-a constatat însă și o fractură a cotului. Medicii au observat cu uimire că această fractură era mai veche. Cînd opinia publică a aflat acest lucru stîmna pentru Planicka a crescut: portarul cehoslovac apăsase zeci de minute cu această fractură. Chiar și după tragicul accident din jocul cu Brazilia el a revenit după o jumătate de oră pe teren pentru a fi alături de echipa sa.

Cunoscutul, fost internațional cehoslovac susține și astăzi că un adevărat portar, chiar cînd trece prin clipe dificile, nu trebuie să se lase cuprins de teamă fiindcă atunci calmul și siguranța îl vor păzi. Ceva mai mult, el va transmite această stare de panică întregii echipe ceea ce va fi foarte grav. Alături de accidente, Planicka mai are amintiri neplăcute. Cea mai mare dintre ele este ratarea plecării la Campionatul Mondial din Uruguay, din 1930, deoarece federația nu a dispus de fondurile necesare pentru efectuarea acestui drum costisitor.

Dar, firește, „pisica” nu a rămas numai cu amintiri triste din fotbal. El povestește totdeauna cu admirație și plăcere de atacanții celebri care i-au făcut clipe grele în cariera sa. După părerea lui, cei mai buni înainteși ai anilor de glorie au fost austriacul Sindelar și maghiarul dr. Sarosi. După opinia lui, atacanții de atunci erau cu mult mai periculoși ca cei de astăzi. Părerea lui Planicka rămîne aceea că vedetele anilor 1930-1940 erau mai mult sau mai puțin talente înăscute, astăzi însă jucătorii de clasă sînt mai mult produsul metodelor științifice de antrenament. Frantisek Planicka

crede că în vremea lui jucătorii au practicat fotbalul în primul rînd din dragoste pentru el; în schimb, fotbalistii de astăzi o fac de dragul banului și fără dragoste.

Dar să revenim la povestea vieții lui Planicka. Înaintea ultimului său accident grav, cel care avea să pună capăt carierei lui, el trebuia să apară în echipa Europei Centrale care se pregătea pentru un

joc cu selecționata Europei occidentale. N-a primit însă avizul medicului. Se spunea că la mijloc ar fi fost o intervenție a clubului Slavia în scopul de a-l odihni și a-l refuza după grele și dese solicitări. Dar și zărele susțineau că Planicka ar avea nervii foarte tociți și ț-ar prinde bine o menajură pînă la jocul Cehoslovacia — Anglia de la 1 decembrie 1937. Cum era de așteptat, cuvîntul ziarelor a fost hotărîtor și — astfel — Planicka a putut să apară pe Stadionul Wembley, cu adevărat în cea mai bună formă. Meciul de atunci este considerat și astăzi cel mai bun din întreaga istorie a naționalei Cehoslovaciei din acea perioadă. Planicka împărtășește această părere, considerînd înfrîngerea la un gol în fața invincibilei formații engleze (5-4) drept o performanță în realul sens al cuvîntului. Modul cum a apărut atunci „pisica” din Praga a făcut ca numeroși manageri englezi să-i prezinte oferte serioase și la sume fabuloase, refuzate însă de portarul cehoslovac. „Fotbalul nu este o meserie ci o plăcută distracție” a ripostat el.

Care sînt părerile lui Planicka asupra fotbalului de astăzi, ca organizare a lui? El susține că profesionalismul presupune alte posibilități de pregătire și de joc decît amatorismul, că fără un asemenea regim nu se poate face față

cerințelor fotbalului mondial mereu mai dificil.

Și acum, Planicka în câteva întrebări despre ieri și despre astăzi:

— Ați fost vreodată eliminat? — Nici odată n-am suferit vreo sancțiune pe terenul de sport”.

— Care călătorie v-a lăsat cea mai frumoasă amintire?

— Un drum la Barcelona, cînd aveam numai 18 ani, unde l-am întâlnit pe marele Zamora, cu care port de atunci o neîntreruptă corespondență”.

— Ce bucurii aveți astăzi!

— Am trăit satisfacțiile meseriei de antrenor la cluburile din Nuhod, Berun, Mladran și apoi ca director tehnic al Slaviei, îndrăgitul meu club. Astăzi îmi dau aceeași ființă, atîrîrî în poartă, întîlnirile cu foștii internaționali și mîi emoționează interesul cu care spectatorii le urmăresc. Dar indiscutabil, cea mai mare bucurie o reprezintă nepoții mei de care mă ocup nu numai ca bunic ci și ca antrenor. Și vîd în ei viitoare vedete ale fotbalului!

— Dacă ați începe din nou o carieră fotbalistică ați alege tot postul de portar?

— Nu. De trei ori nu. Aș deveni cu siguranță atacant. E postul în care poți greși de zeci de ori fără ca nimeni să observe, fără ca nimeni să-ți reproșeze, spre deosebire de mereu acuzatul portar.